65 de ani dela înființarea "Legiunii Arhanghelul Mihail"

ICONARII

Nicolae ILIESCU - Zahu PANĂ

Inceputul a fost auster și plin de semnificații, lipsit de orice festivitate gălăgioasă, cu o simplă însemnare într'o condică devenită însă, inscripție lapidară pentru întreaga istorie românească a acestui secol: "Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Tăierea Capului Sf. Ion Botezătorul), ora zece seara, se înființează LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL, sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli. Fixez șel al gărzii dela icoană pe Radu Mironovici". Semnat: Corneliu Zelea Codreanu.

Ședința de înființare a Legiunii n'a durat decât un minut: atât cât s'a citit actul de mai sus. Câți erau? Cinci tineri care mai rămâneseră din grupul "Văcărești enilor" (pentrucă unul dintre ei, Tudose Popescu, murise în urma suferințelor din închisoare) la care se mai adăugaseră câțiva studenți dela Iași.

Starea sufletească a celor ce au înființat Legiunea e descrisă de fondatorul ei: "Nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânți, sau vom muri. Scopul nostru era altul: de a merge înainte, uniți. ...orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată și va da roade pentru neamul nostru. Sunt înfrângeri și sunt morți care trezesc un neam la viață, după cum sunt și biruințe dintre acelea care-l adorm".

Ce frământări, ce zbucium sau, mai bine zis, ce ceas de răscruce i-a adunat pe acești tineri, atât de puțini dar așa de hotărâți și liniștiți, să pornească pe un drum înnecat în ceața dezbinărilor și confuziei politice din țară? Era pustiul care coborâse în sufletele lor după prăbușirea măreței opere "Liga Apărării Național Creștine". O mișcare de felul Ligii, comenta fondatorul Legiunii, "nu moare din cauza dușmanilor din afară. Ea moare din cauza dușmanilor dinlăuntru".! S'au dus, deci, acești tineri cu inima ruptă de durere, s'au dus la conducătorii celor două fracțiuni ale Ligii, născute din dezbinare: "Am venit acum pentru cea din urmă dată la Dvs. ca să ne luăm rămas bun și să vă rugăm să ne dezlegați de toate jurămintele depuse... noi rămânem să luptăm singuri, după cum ne va conduce mintea și inima noastră."

La 1 August, al aceluiași 1927, a apărut primul număr din "Pământul strămoșesc". Pe copertă, la mijloc, icoana Sfântului Arhanghel Mihail, din Biserica Incoronării, dela Alba Iulia, pe care se găsesc scrise următoarele cuvinte: "Spre inimile cele necurate care vin în prea curata casă a lui Dumnezeu, fără milă întind sabia mea".

Manifestul noii Mișcări e semnat de Ion Moța, și e uluitor de simplu și de frumos: "Dela Icoană și Altar am pornit, apoi am rătăcit o bucată de vreme purtați de valurile omenești și n'am ajuns la nici un mal, cu toată curățenia impulsurilor noastre. Acum, cu sufletul greu, răzleți ți, sfârtecați, ne strângem la adăpost, la singura căldură și alinare, tărie și confortare a noastră, readucătoare de puteri, la picioarele lui Iisus, în pragul orbitoarei străluciri a cerului, la Icoană. Noi nu facem și n'am făcut politică o singură zi din viața noastră. Noi avem o religie, noi suntem robii unei credințe. ...Pentru noi nu există înfrângere și dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim e eternă invincibilă."

I. I. MOTA

Se inițiază atunci, și se cristaliza chiar, o nouă definiție a raportului politic între pâinea noastră cea de toate zilele și apa pe care femeia din Samaria i-a cerut-o lui Cristos, la puțul lui Iacob. Mișcarea Legionară s'a născut, astfel, în viața publică românească, din necesitatea de a nu separa, în mod radical, materia de spirit și spiritul de materie. Legiunea, în doctrina ei, nu nega existența, rostul și necesitatea materiei. Nega însă, cu toată hotărârea, dreptul stăpânirii absolute a materiei asupra conviețuirii sociale a oamenilor. Si nici rațiunea singură, cu toată splendoarea ei, nu mai era capabilă, în raportul viață-destin, să călăuzească sorțile lumii.

Dar Mișcarea Legionară se năștea în virtutea unor drepturi naturale ale neamului românesc, și numai pe baza lor își definea și își asuma sarcina de apărare a formelor de viață milenară ale națiunii latine și creștine care se numește România. In discursul din camera deputaților - publicat în Monitorul Oficial din 3 Decembrie, 1931 - Corneliu Codreanu insista cu pasiune asupra acestor sarcini: "...țin să afirm dela început că noi nu suntem o generație așa cum o cunoașteți D-Voastră dintr'o anumită presă. Noi nu urmărim decât să ne apărăm Patria sacră, Patria amenințată de viscolul furtunii, Patria părinților și cuibul cald al celor ce vin după noi."

Tânăra organizație începuse să obțină succese, să câștige aderenți în toate straturile sociale și, mai ales, să impresioneze prin puritatea ideilor ei. Devenea însă prin aceste succese, un pericol pentru o categorie de oameni, ale căror interese erau de altă natură, contrare și noțiunii de Patrie, și celei de familie, și celei de credință.

In vara anului 1927 murise Ferdinand, regele sub care se întregiseră hotarele țării, se făcuse România Mare. In primul număr din "Pământul Strămoșesc" moartea Suveranului (cuvântul i se potrivește) era anunțată în felul următor: "A murit Regele nostru." Regele nostru: să dai Cezarului ce este al Cezarului! Carol al II-lea a fost adus în țară în 1930, însoțit de o concubină. Dar atunci când cezarul nu mai e Cezar? Când nu-i pasă nici de sacralitatea Patriei, nici de bunurile oamenilor, nici de familie, cuib cald al copiilor, nici de armată care să apere frontierele neamului? Ce este, dacă nu mai e Cezar? Așa s'au născut furtuna și viscolul. Se fărâmițau partidele. Se cumpărau cu onoruri și funcții bine plătite cunoștințele viitorilor miniștri. Se înmulțeau scandalurile. Carol al II-lea cezarul care nu mai era Cezar, arunca Crucea în Dâmbovița, la Bobotează, apărea la balcon în mare ținută, la zilele mari ale neamului. Pe urmă se retrăgea în umbra perdelelor unde îl așteapta amanta. Țăranul suferea, muncitorul era slugă la "ciocoi". Banii se chemau Skoda. Legiunea protesta.

Ministrul de Interne prin decretul Consiliului de Miniștri, din 11 Ianuarie 1931, dizolva Legiunea Arhanghelul Mihail. Arestări, schingiuiri, uciderii: acestea devin legile falsului cezar, căruia și cărora se închina majoritatea oamenilor politici și de guvern. "Bate păstorul și i se va risipi turma", îi cânta lui Carol al II-lea un fost prim-ministru. Stă scris în propriile memorii. Sfatul era îndreptat împotriva lui Corneliu Codreanu. Carol își temea viitorul. La rubrica "Telul final al neamului", în cartea "Pentru Legionari", Codreanu scrie: "Telul final nu este, viața, ci Invierea. Invierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Cristos... Acest moment final, Invierea din morți, este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam". Ca la început: înapoi la Icoană! Cu neam cu tot. Carol al II-lea și oamenii fățarnici care îl adulau nu puteau să nu înțeleagă ireversibilitatea etică a Mișcării Legionare. Își ziceau: Telul final e învierea? Nu e averea? Nu e puterea? Nu e duduia? Cuvintele îngrozeau.

Iar la rubrica "Monarhia și legea monarhiei", ascultând durerile și răzvrătirea murmurate pe tot cuprinsul țării "Un monarh face ce vrea? Atunci când e mare și când e mic, când e bun și când e rău?" - răspunde cu voce clară și adevărată: "Un monarh nu face ce vrea. Un monarh e mic atunci când face ce vrea, și e mare atunci când face ce trebue. Există o lege a vieții neamului. Un monarh e mare și bun, atunci când se menține pe această linie. E mic și rău, în măsura în care se îndepărtează de această linie a vieții neamului, sau i se opune. Iată legea monarhiei. Regele Ferdinand, împotriva oricăror legături și interese s'a plasat pe linia neamului, a îndurat cu el, a făcut jertfă alături de el, a izbândit cu el. Prin aceasta el este mare și nemuritor." Zarurile au fost aruncate.

La 30 Noembrie 1938, Codreanu și alți, treisprezece camarazi de-ai lui, toți legați de mâini și de picioare, au fost strangulați, în timp ce erau transportați, sub pază, dela închisoarea dela Râmnicu Sărat la Jilava. Avea atunci 39 de ani. Ceilalți, mai puțini. O imensă placă de beton a fost turnată peste trupurile lor, peste care se turnase în prealabil acid sulfuric. La palatul falsului cezar, în noaptea aceea, se spune, s'a băut șampanie din belșug.

Au venit apoi comuniștii. Ce s'a întâmplat sub ei e lucru știut de toți: un neam întreg a fost batjocorit, chinuit timp de o jumătate de secol: milioane de ani de condamnări aruncate pe umerii a sute de mii de Români. Si mii, și mii, și mii de morți, în toată țara. Urmașii lui Codreanu, împreună cu ofițeri ai armatei, cu preoți ai bisericilor, cu elevi de liceu, cu studenți (mai ales) cu oamenii cinstiți ai partidelor politice, și-au petrecut viața toată în pușcării. "Noi n'am avut tinerețe", se citea pe placardele demonstranților din Piața Universității. Erau sfintele zdrențe, umbrele sfinte ale neamului. Tinerețea altora, multora, se topise în pământul gropilor comune. Deasupra multora a înflorit floarea soarelui și s'a copt grâul de aur. De sus, din ceruri sfinte, sufletele lor se bucurau că în România lor mai erau încă flori.

La 65 de ani dela înființarea Legiunii, noi, "ce din mila sfântului facem umbră pământului", nu putem decât să ne plecăm genunchii minții și ai sufletului și să spunem: dragi camarazi, vom încerca să nu uităm legea națiunii, așa cum voi ne-ați trasat-o. Si nici pe voi nu vă vom uita. Așa să ne-ajute Dumnezeu.

PAHARUL DE AMĂRĂCIUNE NU-I ÎNCĂ PLIN

Sandu MICULESCU

Se pare că la ora actuală singurii convinși de răul comunismului sunt numai cei ce au fost schingiuiți până la desființare fizică și morală. Numai ei, cu slabele lor puteri, poartă steagul luptei anticomuniste, fără surle și tobe, fără alte interese decât cele ale neamului pe care l-au iubit atât de mult, participând cu fărâma de suflet, ce le-a mai rămas, într'o luptă surdă, care parcă nu convinge măcar pe tineri. Tineri în care ne punem speranțele și pentru care, în mare măsură, "noi n'am fost c'o festivă chitară la balul și dansul luminii", renunțând la Heidelberguri și blonde iubiri diafane.

La toate strigătele noastre de alarmă, la toate manifestările tradiționale sau cele de creștinească aducere aminte ale celor ce și-au jertfit viața visând să schimbe soarta neamului acestuia obidit, nu s'a simțit nimic.

Personalități de Stat și de partid precum și înaltele fețe bisericești nu și-au făcut în nici un fel simțită prezența. Poate e mai bine așa pentru a nu întina înălțătoarele momente.

In schimb toți au răspuns prezent la "holocaustul" Evreilor, pentru care până și Majestatea Sa Regele Mihai I și-a vărsat lacrimile, neuitând să ne mai ponegrească odată.

Mulți, din afara rândurilor noastre, se întreabă cum a fost posibil ca la comemorările dela locurile de tortură la Jilava, Miercurea Ciuc, Târgu Ocna etc. parcă înțeleși, ne-au ignorat cu toții. Să numai vorbim de presă care, de altfel, nu pierde o ocazie ca să nu ne înjosească.

De 9 Martie, ziua celor patruzeci de Sfinți, ne-am adunat la Biserica Silvestru pentru a-i prohodi și a ne ruga Domnului să ierte păcatele celor ce, pentrucă și-au făcut sfânta datorie față de neam, au fost răsplătiți cu o moarte de câine.

Mărimile zilei, nici de ochii lumii, nu s'au obosit să vină. Parcă s'ar lepăda și ar fugi ca de niște răufăcători.

Ce să mai vorbim de luările de cuvânt din Biserică. Parcă au uitat contra cui au luptat, dacă au luptat. Ne-am mirat că au uitat să treacă în rândul martirilor neamului și pe Armand Călinescu.

O Doamne! Vino, Doamne, să vezi ce-a mai rămas din oameni!

Parcă spre a-mi da dreptate, acum câteva luni au fost aduse, cu mare pompă, din Franța, rămășițele pământești ale lui Titulescu, eroul care a dus Franța și România alături de U.R.S.S. La comemorare nu a lipsit toată conducerea țării, Academia Română și oameni politici.

Asta da, erou național!

VERDE

Oceanic mă cuprinde, primăvara,
culoarea cu cascada ei de tril,
când, ca o răsuflare de copil,
zefirul blând, învie lăcrămioara!

Oștirea voievodului April
va dezrobi și de-astă dată țara.
Iată-l venind cu paloșul ca para,
precum Arhistrategul Mihail.

Culoarea Sfântă-a Bunelor Vestiri
culoarea generoasă-a tinereții,
eternul verde-al marilor iubiri.

In cerul sfânt mărturisesc asceții:
-Pădurile nu sufăr' desfrunziri,
ci freamătă smaraldic codrul vieții!

Sergiu MANDINESCU